

Оказа се, че коменданта още вчера билъ испратилъ раненитѣ, съ исключение на 15 — 20 чело-вѣка, отъ които повечето бѣха селени и граждани отъ Стара-Загора. Тѣ вече бѣха натоварени на колята и готови за трѣгване. За туй, безъ да се бавимъ, тъкмо въ 7 часа, дружината трѣгна за Габрово. Но на 300 — 400 крачки отъ селото се принудихме да се спремъ. Нѣмаше свободенъ пѣтъ. Щомъ се съмнало населението съ колята си се било спустнало по единствения за Габрово тѣсенъ пѣтъ и до толкова го затрупало, особено съ строшенитѣ коля, щото положително не можеше да мине даже отдѣленъ чело-вѣкъ. Дружината бѣше принудена да чака цѣли 4 часа, до като се очисти пѣтя.

Южния склонъ на Балкана бѣше положително покритъ съ народъ, който се катереше по скалитѣ и възвишенноститѣ като мрави. И всичкия този народъ, числото на който не бѣше по-малко отъ 250,000, бѣше напустналъ домоветѣ си, безъ да бѣ успѣлъ да вземе най-необходимото, като: облѣкло, храна и пр.

— Добръ ще бѣде, ако нашитѣ войски пакъ прѣвзематъ отстъпенитѣ градища и села. Населението ще се върне въ домоветѣ си и ще успѣе до нейдѣ да прибере посѣвитѣ си, казваха опълченцитѣ. Но какво ще бѣде, ако войната се продължи?

Но трѣбва да кажа, че всѣки почти вѣрваше въ възможността да прѣвземемъ пакъ въ скоро врѣме Стара-Загора.

Бѣше слѣдъ пладнѣ, когато дружината пристигна на върха на Балкана. Минахме покрай стоманената батарея, разположена на една площадка на дѣсно отъ пѣтя, спустнахме се на доло до седловината, — водораздѣлната линия, между южния и сѣверния басейни. На тѣзи седловина имаше едно каменно здание — турско беклеме.

Спрѣхме се за почивка на сѣверъ отъ една кръгла височина. Бѣхме доста изморени и то не отъ дълъгъ пѣтъ, а отъ честитѣ спирания; за туй, щомъ се спрѣхме, опълченцитѣ налѣгаха да спятъ. И азъ си легнахъ да си подрѣмя, но се отказахъ отъ намѣрението